

— Онова куче, Келъ Ахмедъ, ни е издалъ въ конака. Ахъ, защо не го притрепахъ! — процеди презъ жбѣ Бай Слави и бързо имъ каза за срещата си съ турчина.

И на петимата лицата се помрачиха.

— Да бѣгаме! Направете дупка въ заднята стена на колибата!

Почти веднага стената бѣше пробита. Но и отъ тая страна се разхождаха множество турци или се грѣха на голѣми огньове. Четниците разбраха, че сж заобиколени.

— Какво ще правимъ? — попита Стоянъ. — Ако се предадемъ, ще ни обесятъ.

— Ще се биемъ! — отвърнаха другаритъ му. — Много сж, ама пакъ можемъ да избѣгаме.

— Ето и моята пушка! — каза Слави като измъкна своето скрито оръжие.

Всички се наредиха по четиритъ стени на колибата. Отвориха си достатъчно голѣми дупки, за да могатъ да гледатъ и да стрелятъ. За чакаха. . . не мина много. Единъ турчинъ се отдѣли отъ другитъ и, като вървѣше внимателно край една скала, доближи на около петдесетъ крачки.

— Предавате ли се, бре комити? — попита той.

Но Стоянъ гръмна и турчинътъ се търколи. После скочи, и като куцаше и викаше отъ болка, избѣга назадъ.

Това каточели бѣше сигналъ.

Отъ всички страни върху колибата загърмѣха пушки. Куршумитъ се забиваха по плетенитъ стени, по покрива или съскаха изъ въздуха. Четниците бѣха легнали, забили глави въ прѣстѣта и чакаха спотаени. Нѣколко по-смѣли турци приближиха и изсипаха върху имъ своитъ куршуми. Но четниците гръмнаха и двама отъ нападателитъ се прострѣха мъртви, а останалитъ избѣгаха назадъ. Това озвѣри още повече турцитъ. Отъ гората изскочиха други групи и се присъединиха къмъ първитъ. Сега нападателитъ бѣха повече отъ сто души. Всички гърмѣха както имъ прилеagne, безъ да се мѣрятъ и безъ команда.

По едно време стрелбата спрѣ. Турцитъ се сбраха на купъ и нѣщо оживено почнаха да приказватъ. После десетина души взеха по една запалена главня и, като прибѣгваха по плиткия трапъ и край скалата, приближиха колибата. Двама отъ тѣхъ успѣха да хвърлятъ запаленитъ дървета. Комититъ ги посрещнаха съ силенъ огънь. Трима души се прострѣха мъртви, а другитъ избѣгаха назадъ. Но сламениятъ покривъ на колибата бързо пламна.

Четниците пребледнѣха. Нима щѣха да изгорятъ живи?

— Ахъ, поганци! — каза уплашено Слави овчарътъ, — запалиха колибата!

— Кучета! — изрева като раненъ звѣръ Стоянъ.